Osud

Napsal uživatel Jiří Bok - Bokajs
Čtvrtek, 06 Říjen 2011 20:25

Tak teda ženský moc nemusím. Taky kdo by se divil holohlavýmu pivaři po přechodu. Teda po přechodu ze statkářskýho traktoru na supr moderní pokladač. To je jako srovnávat velorex s posledním modelem mercedesu.
Jeden zpohodlní, klimatizace klimatizuje a na skrývce okresní skládky se toho zasejc tolik neděje. Jeden zpohodlní a i funět je dřina. Milostnej vztah je vesmírná odysea.

Že?
Asi proto mi ženská utekla. Holt, když nepřišly děti, šla za lepším. No, a družce se v domku na okraji vsi líbí, ale většinu víkendů je u svejch vnoučat. To já zas nemusím mít všechno. A tak se od pátku do neděle flákám mezi rybníkama, hospodou, posedem, hasičárnou a fotbalovým placem. To víte, někdo musí dělat všechny tyhle nepopulární činnosti.Teda krom tý hospody. Mladoši mizej v městě, fotbalovej menežment má problémy udělat žákovský družstvo a na údržbu trávníku je tady kdo?
No plešoun Káca! Na posed nelezu, ale kdo odveze traktůrkem piclýho kňoura? No zasejc já. Hasičárna potřebuje udělat střechu. Kdo tam vleze? Co vám mám vykládat!
Že?
No a rybníky? Tak to jo! To já můžu. To byl vždycky můj sen. Akorát, že mě naši nezapsali do Třeboně, ale na blbáka seřizovače zemědělskejch strojů. Jo, tak si ležím u Doláku. V hubě žížeň a stýblo psárky a užívám si. Sobota je horká už od rána. Taky co byste chtěli vod července. Voda leží jak olej a ryby si buď vzaly dovolenou, anebo odpluly za kámoškama do Baltu. Přemejšlím si o přikrmování, hoblování, štípání a jinejch bohulibejch činnostech. Pruty složený, holínky zutý. Asi bych si měl ty hnáty taky vopláchnout, ale kdo by se zbytečně hejbal.
Že?
Z polospánku mě vyrušily žáby. Teda né kuňkalky, ale takový třeštiprdla něžnýho pohlaví, abych byl za slušňáka. To jejich žvanění zvedlo vážku, co si mi sedla na tu mou vejstavní hnátu. Jen sem se převalil na bok a skrz rákosí koukám. Zelený košile, zelený kraťasy, takový indošský mokasíny.
Nejspíš jsou od tý čundrácký party, co se čas vod času objeví při pátku v hospodě. Ani se moc nerozhlížely a už jsou obě svlečený a hrnou se do vody. Né, že by to nebyl pěknej pohled, ale jak povídám, ženský moc nemusím. Vodplavaly na hloubku, má bahnitá mělčina je nelákala. Nechtěl sem je vyplašit, tak sem zas začal koukat do nebe. Vono je to taky pohodlnější. Když se vycachtaly a voklepaly na břehu jak ratlice, sedly si do písku a začaly drbat. Byl sem jak ta vrba, co za nic nemůže.
"Já ti nevím Jiřko, dyž von je takovej pěknej," hlesla ta průsvitná víla.

Ta druhá, starší asi o dva dny, s převahou světačky povidá:
"Hele, co blbneš. Je fakt, že na tobě může oči nechat, ale když se nevyjádří ani dneska, tak se na něj vykašli."
"Tobě se to mluví, ty máš Toma. A Vokoun má voči tak modrý. A když zpívá Panenku, tak se mi normálně podlamujou kolena."
To zas brebentila ta, co má vobčanku už nejmíň tejden.
Jeden by nevěřil, že tohle téma vystačí na čistou hodinu. Už sem se chtěl zdekovat, ale nechtěl jsem ženskejm pulcům přivodit celoživotní trauma. Nakonec přece jen zvedly svý česnečky a odkráčely za chóru Amorků nahoru ke skalám. Už bylo na čase. I leh spatný se na vyprahlým pažitě stává ložem Záhořovým.
Že?
Co asi dělat s tím vyprahlem. Hodil sem saky i paky do předsíňky a hybaj na točený. Jasná pohoda! Konejšivý chládek pod staletou klenbou, vůně chlapské soudržnosti a můj pomalovanej džbánek orosený tím správným způsobem. Spláchl jsem tu travní pachuť a zacelil ty díry v hlavě, co mi ty jezinky nadělaly svými řečmi.
"Tobě se to mluví Tome. Ty máš Světlušku."
"Co blbneš Vokoune, to nevidíš, co to dělá se ségrou, když začneš hrát na kytaru? Stačí kejvnout a je tvoje."
No, tak to se mi snad zdá! A nebo dávaj druhej, pochopitelně blbější díl nekonečnýho seriálu.
Hned vedle u stolu sedí dva kovbojíčci. Do toho vedra venku jsou teda správně vobležený. Maskáče až pod krk, pullitráky ušněrovaný do krve, stetsony pověšený na háčku. U pasu kudlu na stahování medvědů. To sem zvědavej, jestli nám těma polomačetama nerozbijou pisoáry, až budou muset.
A tak, protože jsem zrovna neměl nic lepšího na práci, stal jsem se neúmyslně vysušeným sudem vsakujícím informace.
U čtvrtýho piva se ti bejčci dohodli na tom, že by to chtělo nějakou odvážnou akci, při který by statečný Okoun vytrhnul milovanou dívku ze spárů smrti. Nejlépe při přepadení dostavníku. Ale při nedostatku zmíněného dopravního prostředku by stačily i zdivočelý krávy či výbuch našeho v třetihorách vyšumělýho kopce. Už se to nedalo poslouchat. Ale ještě to trvalo dvě piva, než se zvedli a odkráčeli krokem krotitelů medúz. Dal jsem si u pultu ruma. Taky pro jistotu druhýho.
Že?
Teď sedím doma. Vedro. Televize zase dává sobotní kraviny. Na pelech nemám pomyšlení. Ložnice zívá prázdnotou. Lednice vzdychá z nákladu lahváčů. Ve špajzu na mě jukla flanděra meruňky. Tak sem si sedl na zápraží, čumím na srpek měsíce. Eště nezvítězil nad večerem. Hlavou mi letí myšlenka na osud. To řekl Tom tomu svýmu kámošovi. Vem osud do svých rukou. No, a co takhle vzít jeho osud do svých pazourů.
Jo, jo. Jsem muž činu. Netrvá to dlouho, a už si to supím nahoru do ouvozu. Tudy je to sice k Horňáku dál, ale zase se vyhnu oudolíčku, kde ti trampové bivakujou. Jak že tomu říkali? Jo, Údolí trav. No, moc trávy tam na tom písku neroste. Znám to tam. Mají tam pod skalou slušně sroubený přístřeší. Prej jim to hajnej dovolil. Proč ne? Bordel nedělaj a v hospodě je s jejich kytarami veselo. Je to takový přehledný místečko. Potok bublá. V nejužším místě si skočí malej vodopádek a kolem tý jejich skály odšumí do Dolňáku. A tady je ten můj geniální plán. Když nemůže dostavník do skal, musí tam Osud Porybnej. Jo, jo, taky já. Ale sem fikanej porybnej. Přece nevemu klíče od zámku. To by si pro mne přišli jako pro prvního. Flaška, co mi čouhá z montérek, mi poradila. Sice se to pronese, ale pákový štípačky je to správný vořechový.
Že?

Na hrázi ticho, v lese taky jako po pěšině, jen dole skrz paseky prosvítají blikačky baráků. Řetěz lupnul jak malina. Kolo jde lehce. Mám svůj rajon v pořádku. Žádný vodfláknutí. Převody promazaný, lyžiny uvolněný, na to já zas dbám. Tak kolik? Stačí čtyřikrát dokola a počítat. Do minuty to budou tak čtyři kubíky. Při poslední povodni byla voda až pod skálu. Vím to, protože jsem procházel celý povodí, kvůli škodám. No a to jich šlo strouhou šest a půl kubíku.
Tak eště dvě kola a eště dvě minutky. Ať je hrdinství prokazatelný!
Že?
Paráda! Voda opadla, jen protější břeh mlasknul a vrátil mi neškodnou vlnku do česla.
Co bych povidal. Ráno bylo docela krhavý, ale stačil jsem se zmátořit, než přijela z města jedenáctka. To se bytná vrací, aby mi ukuchtila něco k nedělnímu obědu. Prázdnou flašku jsem zastrčil do dřevníku. Vo štípačky sem otevřel vyprošťováka. Eště sem teda provětral deky do okna, aby zase neremcala, že sem spal na čuňáka v kuchyni na gauči. Autobus měl asi zpoždění, nebo se někde zadrhla. Přišla po půl, oči navrch hlavy.
,,To je malér, to je malér. V noci se snad utopil ňákej tramp a pár jich odvezli sanitou."
"A do prdele!"
,,No a Dolák máš prej plnej bahna!"

Trapsavec 2011